

Inga Lovén, 1926-2016

Måleri på Konsthall Norra Kvarken

Med ens ska sägas att det här är en av de märkvärdigaste utställningar jag gått omkring i. Inte för att det ser ut som ett dis på väggarna eller för att konstverken inte är inramade eller att det knappt går att se vad målningarna föreställer, utan för att jag inte får grepp om hur konstnären arbetat. Sedan Mats Caldeborg sett Inga Lovéns visning på Konstakademien förra året ville han omgående få den upp till Järnäs, kanske just i linje med Norra Kvarkens ambition att visa det udda och särpräglade. I samarbete med Inga Lovéns brorsdotter Susanna Lovén och konstnären Karin Granqvist blev tanken verklighet i sommar.

Över femtio målningar där de flesta är i mindre format fyller konsthallen, hängda i en luftig vågrörelse vilket bra anspelar på karaktären i Inga Lovéns konst. I den första målningen, *Nr 1*, som antyder vinter och skog går det att uppfatta trädstammar och snö men desto svårare att se vad som för övrigt försiggår däremellan. I fortsättningen kommer det att mycket handla om olika slags försiggående och emellan, som rör det sig om kulisser och teaterspel. Inga Lovéns arbeten påminner ibland om ytterst förenklade utkast till naturberättelser, men det verkar som hon omgående lämnar det naturalistiska för en slags drömsk registrering av något annat som råkar "komma emellan". De små och ibland krumbuktat halvabstrakta formerna och färgerna pekar mot något igenkännbart, men det är som hon vacklar inför det egentligen omöjliga att i bild överföra det hon ser framför sig.

Målningen och teckningen suddas ut eller flyter in i ett töcken, som när ett minne inte kommer ihåg alla detaljer utan bara lämnar en vag känsla efter sig. Det närmaste jag tänker på är poesi med fragment av sakligheter men där andemeningen hela tiden förbryllar och förskjuts bortom orden. I bild *Nr 12*, för att ta ett exempel av många, syns ett antal små fläckar i olika färger utspridda på en blåtonad duk, oformliga och diffusa punkter som kan tas för växter eller kanske människogestalter, men mest ser det ut som ett partitur eller manuskript, liksom försök till försök, anteckningar i marginalen. Som vore naturen alltför överväldigande ...

Det som återstår av hennes ansträngningar blir en form av upplösta projekt, nära misslyckandets gräns om det inte vore för den absoluta uppriktigheten och innerligheten. Är det något den här utställningen genomlyser och förmedlar så är det integritet, ett absolut egensinnigt och orubbligt landskap hur skört och famlande det än framstår. För, som Karin Granqvist pekade på vid vernissagen, Inga Lovén var allt annat än försiktig i sitt arbete. Det var hon inte heller när hon plötsligt drog iväg till Amerika och blev biografföreståndare under några år, introducerade avantgardistisk europeisk film och skrev filmkritik! *New York* heter hennes målning av skyskrapan Chrysler Building, en märklig vision som framstår lika mycket som arkitektonisk uppståndelse och stearinljus med solen balanserande som en ljuslåga på toppen. Här, liksom i målningen *Takspel* som konstigt nog ser ut som ett bordspel, erinrar hon mig om den mytomspunne och alltför tidigt bortgångne finske akvarellisten Olli Lyytikäinen, som också skruvade på former och innehåll i en liksom upphettad färgskala.

Förutom möjligheten att botanisera i pappersmängder av utkast, texter och dokument, kan man i utställningen leta rätt på en svartvit mini-tv(!) där en kortfilm av Karin Granqvist visar Inga Lovén 2009 cyklande och roende ut till sin hemö i Mälaren. Inte heller får man som besökare missa den lilla bonusteckningen vid entrén. "Vi är släkt, sa

tallen. Jag är finare än du, sa flaggstången. Ja, men jag lever, sa tallen." Om bilden röjer stråk av filosofisk präglad humor ger den kanske också en Inga Lovén syn på den inte alltid självklara relationen mellan naturen och konsten.

Text och foto: Jan K Persson

Volym 2017-08-26